

Per AnnaU el dj., 23/07/2026 - 08:00

L'estiu ho atura tot una mica, els espais que habitualment veiem transitats es buiden sota el sol de justícia que fa amagar a la majoria. Les places queden desertes, la pista de bàsquet on habitualment juguen alguns joves del barri ja no té ningú que hi vagi.

De camí cap a la feina passo per les obres de la Rambla i entre riuades de turistes arribo a la plaça de ciment. Em pregunto si els joves que no són a la plaça estan bé, si passen calor a casa seva, si han pogut apuntar-se a algun casal d'estiu o bé han pogut anar de colònies i poden gaudir, ni que sigui alguns dies, del contacte amb la natura i de relacions diferents amb nous companys.

Quan finalment em fico en el cub metàl·lic ben refrigerat on treballo, em vénen al cap els treballadors sanitaris que es desplacen sota el sol als domicilis dels pacients per poder-los atendre. I penso una altra vegada en els infants i joves que van de campaments (també en els que no hi poden anar) i en els seus caps que, moltes vegades de manera voluntària, fan aquesta tasca educativa. I en la gent gran i les famílies que pateixen pobresa energètica.

Prego per totes aquestes situacions, perquè puguin ser ateses i com a societat ens en fem càrrec i les puguem reduir al màxim. Que ens toquin el cor i siguem més solidaris. I pels esforços de les entitats socials que fan més digna la vida dels més vulnerables. També per tots aquells que lluiten perquè es produeixin canvis que reverteixin el problema de l'habitatge, que promouen un model centrat en les persones perquè tothom pugui gaudir d'una vivenda digna. Pels qui fan la ciutat més habitable i amable. Prego per la meva ciutat, perquè sapiguem veure-hi l'esperança a través de tanta gent que es cuida del seu proïsme.

Senyor, ajuda'ns a continuar la teva obra!

(Imatge: Martti Salmi en Unsplash)
